కథానిక

వాత్సల్యం

"బాలకృష్ణ"

మోహానుకు జ్వరం చాలా ఎక్కువగా ఉంది. 'నూటరెండు' అన్నాడు డాక్టరు. నీలిమ హృదయాన్ని ఆమాట కలచివేయ సాగింది.

"అబ్బే యీ సామాన్య జ్వరానికి భయమేమీ లేదండీ రేపు పొద్దుట యీపాటికి తగ్గిపోదూ"

అని ధైర్యం చెప్పి డాక్టరు జారుకున్నాడు. మాటలు అల్లా చెప్పాడు కాని డాక్టరు ముఖంమీద రోగిని చూచినప్పుడు పొడసూపిన నిరాశా రేఖల్ని, ఆతురతతో చిన్ని అశుభసూచనసైనా పసికట్టే నీలిమకళ్లు గమనించకపోలేదు. అటునుంచి యిటు తిరిగి హృదయాన్ని చీల్చుకువచ్చే విచారాన్ని పైట చెంగు నోటికి అడ్డుపెట్టుకుని ఆపుకుంది. కంటినీరు చూస్తే భర్త కేకలు వేస్తాడని, నీలిమ బాధను హృదయంలో నే అణుచుకుంటూ కళ్లు తుడుచుకుంది. కంటినుండి చెక్కిలిమీదకు జారిన కన్నీటి చార అల్లాగే ఉండిపోయింది. అది యింక చెరగదేమో.

డాక్టరుబూట్లధ్వని హఠాత్తుగా ఆగింది. నీలిమ ఒళ్లంతా చెవులు చేసుకుని వింటోంది; డాక్టరు ఏమిచేస్తాడో విందాం అని. ఆమె హృదయం అశ్లీలాన్ని శంకిస్తూ వేగంగా కొట్టుకుంటోంది. డాక్టరు భర్తతో "ఈరోజు దాటితే రోగి బ్రతుకుతాడు"అని చెపుతున్నాడు. నీలిమ హృదయం పగిలింది. ఆపుకోలేక 'భోరు'మని ఏడ్చింది. భర్త లోపలకువచ్చి "అబ్బే అదేమిటి అల్లా అధైర్యపడ కూడదు ఇప్పుడేగా డాక్టరుగారు యింక తగ్గిపోతుందని చెప్త". నీలిమ ఎందుకు ఏడుస్తోందో అతనికి తెలుసు. ఇద్దరికీ తెలుసు మృత్యువు ఛాయలు రోగిని కప్పుతున్నాయని. అయినా ఒకరికి ఒకరు ఆమాట చెప్పకోరు. ఆమాట అంటే అమితనుయిన భయంతో వణకిపోతారు. "ఇదుగో యింక యిల్లా ఏడవటం మొదలుపెడ్తే యీ యింట్లో బ్రతికటం నా తరంకాదు జంధ్యాలు తెంపుకుపోతాను యెక్కడికయినా" నీలిమకు తెలుసు అతిడు అంతటి సాహసి అని.

నీలిమ భర్తపేరు మాధవరావు. ఇప్పుడు న్యాయవాదవృత్తి చేస్తున్నాడు. నీలిమను యిద్దామని నీలిమ తండ్రి వెళ్ళినపుడు ఖచ్చితంగా చెప్పేశాడు మాధవరావు 'నే పెళ్ళిచేసుకోను' అని. అయినా పెద్దలు "తప్పదు తల్లిలేని పిల్ల మేనరికం వాళ్లు చేసుకోకపోతే ఎవరు చేసుకుంటారు" అన్నారు. 'తప్పించడం నా చేతులోది'అని అజంతా ఉడాయించాడు. చాలాకాలం చాటుగా తిరిగాడు. చివరకు పట్టుకుని పెళ్లిచేశారు పెద్దలు. పెళ్లి అయిన తర్వాతకూడా చాలాకాలం అత్తవారింటికి రాక, చాలా మారాము చెయ్యడం, మామగారు పోయిన తర్వాత నీలిమను తీసుకువెళ్ళడం...అంతా మరొక గాథ.

హృదయం పగిలిపోతున్నా, భర్త మాటమీద నోరు మూసుకుని మూగబాధను అనుభవిస్తోంది నీలిమ. 'నిన్ను చూస్తే వాడు ఎంత బెంగపెట్టుకుంటాడో తెల్సా' అని మందలించాడు మాధవరావు. ఈమారు నీలిమ కంటిధార కట్టువడింది. మోహాను ఇది చూస్తే ఎంత బెంగపెట్టుకుంటాడు. తను సంతోషంగా పరిచర్యలు చేస్తూఉంటే కోలుకోవచ్చు. తన ప్రేమతో తన ఆయుర్దాయాన్ని సగంచేసి మోహానుకు పొయ్యలేదూ..."ఈరోజు దాటితే__" ఆశారేఖ 'తళుక్'మంది. తను వెయ్యికళ్లతో కాస్తూ ఉంటుంది రోగిని, ప్రాణం ఎల్లా పోతుందో చూస్తుంది.

మోహానుకు తొమ్మిది ఏళ్లు. ముఖంమీద నీరసం ఏదో నిరాశ తాండవిస్తోంది. అప్పుడే అది ఇరువదవ లంఘణం. మరణం అంటే అతనికి ఏమీ తెలియదు. కాని తను మరణిస్తే మళ్లీ వదినను చూడలేడు అని మాత్రం తెలుసు. అందుకోసమే అతనిలో ఏదో ఆవేదన ఆరంభమయింది. ఇరవయిరోజులక్రితం అమ్మ చచ్చిపోయింది. అది చూశాడు. అంతా ఏడ్చారు. తనూ ఏడ్చాడు గుండె పగిలేలా. ఎవరో ఒకామె వచ్చి 'ఎందుకు నాయనా అల్లా ఏడుస్తావు మీ అమ్మ

మీ నాన్న పిలిస్తే అక్కడకు వెళ్ళింది' అని చెప్పింది. 'నాన్న ఎక్కడ ఉన్నారు' అనడిగాడు మోహను అమాయకంగా. 'స్వర్గంలో' అని చెప్పిందామె సమాధానం. "మరి అయితే ఎక్కడకు వెళ్లినా మా అమ్మ నన్ను తీసుకువెళ్లేది ఇప్పుడు తీసుకువెళ్లలేదేం' అని అడిగాడు. 'కొన్నిచోట్లకు పెద్దవాళ్లే కాని పిన్నవాళ్లు వెళ్ళకూడదు' అని సమాధానం.

'ఏం ఎందుకు వెళ్ళకూడదూ?'

"స్వర్గంలో చాలా సౌఖ్యంగా ఉంటుంది. కాని గుమ్మందగ్గర పెద్దభూతం ఉంటుంది. దాన్ని చూస్తే నువ్వు భయపడతావు. అందుకు నిన్ను తీసుకువెళ్లలేదు."

'అమ్మకి భయం వెయ్యదూ?'

'మీ అమ్మ చాలా భూతాల్ని చూడటం నేర్చుకుంది. ముందు మీ నాన్న నేర్చుకుని స్వర్గానికి వెళ్ళిపోయారు. అప్పుడు మీ అమ్మ కూడా తనను తీసుకువెళ్లమని ఏడ్చింది—కాని మీ అమ్మ అప్పటికి భూతాలను చూడటం నేర్చుకోలేదు. అందుకు మీ నాన్న తీసుకు వెళ్ళలేదు. పెద్ద అయింతర్వాత నీకు కూడా భూతాలను చూడటం, భయపడకపోవటం అలవాటు అవుతుంది. అప్పుడు నువ్వు కూడా వెళ్ళవచ్చు'

"మీకు చాతవచ్చా భూతాలను చూడటం?'

'ఇంకా పూర్తిగా రాదు. అందుకే నేను ఉండిపోయాను' అని సర్ది చెప్పింది ఆ యిల్లాలు.

ఆమె చెప్పింది చూస్తే సరిగానే ఉంది. తను కూడా భూతాలను చూడటం నేర్చుకుంటే, అమ్మదగ్గరకు వెళ్లివచ్చు అనుకున్నాడు. ఆవాళ రాత్రి యిల్లంతా చాలా హడావుడిగా ఉంది. చాలా మంది చుట్టాలు వచ్చారు. వాళ్లంతా అమ్మ ఎంత ధైర్యం గలదో భూతాల భయం తొందరగా వదుల్చుకుంది అనుకుంటూ చాలా యిదిగా ఉన్నట్టు అనిపించింది. ఒకళ్ళిద్దరు మోహన్‌ని ఒళ్లోకి తీసుకుని 'అయ్యో యీచిన్ని వయసులోనే నీకంత బాధొచ్చిందిరా' అని రాగాలు తీశారు. వాళ్లు ఎందుకు అల్లా ఏడుపుమొఖాలు పెట్టారు అని ఆలోచించాడు చిన్ని మోహను. అమ్మ సుఖపడేందుకు వెళ్తే మాత్రం తనకి బాధకదూ అమ్మ తనను వదలివెళ్తే...తన బాధచూసి వాళ్లు బాధపడ్తున్నారు అని సమాధానం చెప్పుకున్నాడు. నిజంగా అందుకే అయిఉంటుంది. వెర్రివాళ్ళల్లా ఉన్నారే తను అంత బాధపడటం లేదనీ, తొందరగా భూతాలదగ్గిర భయం వదుల్చుకుని తనూ వెళ్లిపోతున్నాననీ చెప్దాం అనుకున్నాడు. ఇంతలో వదినవచ్చి తనను చేతుల్లోకి తీసుకుని 'అతనికేం తెలుసు...మరేం పరామర్శచేసి బాధ పెట్టొద్దు' అని తనని దూరంగా తీసుకువెళ్లింది.

రోజూ మోహను 'అమ్మ' పక్కన పడుకునేవాడు. అమ్మ కథలు చెప్పేది అమ్మ కథ చెప్తూ ఉంటే అల్లా నిద్ర ఎప్పుడో మూసుకువచ్చేది. తను నిద్రపోయేవాడు అమ్మమీద చెయ్యి వేసుకుని. ఆవాళ అంతా వదిన తనను వదలిపెట్టలేదు. అన్నయ్య అసలు కనపడనేలేదు. ఆవాళ అన్నంతిన బుద్ధివేసింది కాదు. వదిన, దగ్గరకూర్చుని కలిపి పెడ్తోంది.

"ఒదినా అమ్మ, నాకు యిల్లా అన్నం కలిపి పెట్టమని చెప్పి వెళ్ళిందా."

"అవునమ్మా' అని ముఖం అటు తిప్పుకుంది.

ఇల్లా పెట్టడం వదినకి కష్టమేమో వదిన ఇల్లా కలిపిపెట్టడం యిష్టంలేక ముఖం తిప్పుకుందేమో. ఒదిన కళ్ళవెంట నీళ్లు కారుతున్నాయి.

"ఇల్లా ఏడుస్తూ పెట్టేమాట ఉంటే, నేనే కలుపుకు తింటాలే!...

'లేదు నాయనా ఏడవనుగా' అని ఒళ్ళోకి తీసుకుంది నీలిమ. మోహను ఆమెవడిలో ఒదిగిపోయాడు. ఇంకా దగ్గరగా హృదయానికి హత్తుకుంది. అదోలా ఉంది. వదిన చాలా మంచిది.

'చాలా మంచివాడవు. యిది తిను మరి'

ఒదిన చాలా మంచిది. నెమ్మదిగా మోహనుకు వదినకూడా అమ్మలా తనను వదిలి స్వర్గం వెళ్ళిపోతుందేమో నని అనుమానం వచ్చింది.

"నువ్వుకూడా నన్నువిడిచి స్వర్గం వెళ్ళిపోతావా వదినా?"

చిట్టిమరది, అమాయకత్వంతో తనకు తను సమాధానం చెప్పుకోవడం చూస్తే, గుండె తరుక్కుపోయింది.

"నేను చెప్తున్నాగా నిన్నువిడిచి నేను ఎక్కడికీ వెళ్ళను. ఇంక బెంగలేదులే తిను" అని తినిపించింది అన్నం. ఎందుచేతో మోహను తినలేకపోయాడు.

"పోనీలే సయించకపోతే" అని పీటమెత్తి మరది మూతికడిగింది నీలిమ.

ఆవాళ మోహనుపక్కన నీలిమ పడుకుంది. సరిగా అమ్మలాగే; అల్లాగే మీద చెయ్యివేసి. మోహను నిద్రపోయేందుకు ప్రయత్నిస్తున్నాడు. ఆలోచనలు, సందేహాలు... "అమ్మ ఈపాటికి స్వర్గం చేరిఉండవచ్చు' అనుకున్నాడు. గుమ్మందగ్గర భూతాన్ని దాటి ఉంటుంది. ఏమో ఆ భూతం అమ్మను మింగేసిందేమో. ఎల్లాగ తెలుస్తుంది?

"ఒదినా ఒదినా మరి ఆ భూతం అమ్మను మింగెయ్యదా?"

"అబ్బే మింగడం దానికి చేతకాదు."

'ఉహు అల్లాగా'అనుకుని మోహను నెమ్మదిగా కన్ను మూశాడు, తను భూతాలను ఎలా తొందరగా అలవాటు చేసుకుని అమ్మదగ్గరకు పోతానా అని ఆలోచిస్తూ.

ఈమధ్య రాత్రులు భూతాలు కనపడుతున్నాయి. మొదటి రోజున చాలా భయం వేసింది. పిచ్చిగా గావుకేక వేసి వదిన మెడకు చేతులు చుట్టి అల్లా బిగుసుకు ఉండిపోయాడు. "ఏమిటి నాయనా.. యిల్లా చూడు నీకు భయమేముంది చెప్పు?..."

"ఒదినా...అదుగో...అదుగో...భూతం"

"భయంలేదు నాయనా...అబ్బే భూతం లేదు ఏమీ లేదు...యిల్లా చూడు నేను..."

"అదుగో వదినా...అక్కడా...భయం ..."

"మీ అన్నయ్య ఉన్నారు. నేను ఉన్నాను. నీకేం ఫరవాలేదు. భూతం వచ్చినా మేము కొట్టి పంపేస్తాము. ఇంక నిద్దరపో" అని ప్రక్కన పడుకుంది నీలిమ.

'ఇల్లా భూతాలంటే భయపడ్తే ఎల్లా? వాటి దగ్గిర అలవాటు చేసుకోవాలి. అమ్మదగ్గరకు వెళ్లాలి' అని ఆలోచిస్తూ పడుకున్నాడు. భూతాలు కనపడుతూనే ఉన్నాయి నెమ్మదిగా అలవాటు పడుతున్నాడు మోహను రోజులు తిరుగుతున్నకొద్దీ. రోజూ ఆ దినంనుంచీ కొద్దో గొప్పో జ్వరం తగుల్తూనే ఉంది. మొదట్లో కొంచెం భయపడ్డాడు కుర్రాడు అనుకున్నారు. అది టైఫాయిడులో దింపింది.

నీలిమ, భర్త మందలింపుతో కళ్ళు తుడుచుకుని రోగి మంచం దగ్గరకు వెళ్లింది. మోహను మూసిన కన్నెరగకుండా ఉన్నాడు. నీలిమ హృదయంలో ఏదో ఆవేదన ఆరంభమయింది. దగ్గరకు పోయి మీద చెయ్యివేసి 'బాబూ' అని పిలిచింది. ఎందుకో ఊరికే...కళ్లు తెరిచాడు. "ఇల్లా చూడు నేనూ..." "ఊఁ" అని అటునుంచి యిటు తిరిగి పడుకున్నాడు.

"ఒదినా నాకు భూతాలదగ్గర అలవాటయిపోయింది; ఇక అమ్మదగ్గరకు పోవచ్చు కదూ...?" శుభ్రంగా, ఆరోగ్యంగాఉన్న మనిషల్లే అడిగాడు మోహను.

"బాబూ ... బాబూ ... యిల్లా చూడు ... నేను... నేను...నీ ఒదిన్ని..."

కళ్లు విప్పిచూసి 'ఒదినా' అన్నాడు.

'ఆ నేనే...ఒదినను ఏంకావాలి బాబూ..."

"అమ్మదగ్గరకు వెళ్తున్నా..."

"నే అమ్మదగ్గరకు వెళ్తున్నా వదినా!..." నీలిమ నోటిలో గుడ్డ కుక్కుకుని బావురుమంది.

2

మోహను నెమ్మదిగా కోలుకుంటున్నాడు. ధైర్యం చెప్తూ వదిన ప్రక్కన పడుకుంటోంది. వదిన మీద చెయ్యివేసుకుని నిద్రపోయేవాడు మోహను ఏవేవో కలలుకంటూ. ఒక్కరోజున ఏవో కబుర్లు చెప్పేవాడు వదినతో. తల్లిలేని ఆ బిడ్డమాటలు వింటూఉంటే కడుపు తరుక్కుపోయేది. మోహనును యింకా దగ్గరకు తీసుకునేది. వదిన కౌగిలిలో కోటలోలా, ప్రశాంతంగా నిద్రలో వాలిపోయేవాడు. తనలో నీరసం అంతాపోయి వదినలో ధైర్యం బలం తనలో ప్రవేశిస్తున్నట్టు అనిపించేది. రోజురోజుకు ఆరోగ్యవంతు డవుతున్నాడు.

'వదినా పుస్తకాలు లేవు...అబ్బబ్బ ఎక్కడ పెట్టావు...ఇప్పుడు బడికి వెళ్లాలా? అవి కనపడకపోతే ఎల్లాగ?"

'నాయనకాదూ కోపపడకు మరి...యిస్తున్నాగా. వస్తున్నా...అన్నయ్య పిలుస్తేను కొంచెం ఆలస్యం అయింది!"

"నేను ఇంక వెళ్లను వదినా బడికి...కుదరదు యిల్లా ఆలశ్యం చేస్తే ఎల్లా?"

అని మారాం చేస్తాడు చిట్టిమరది. ఈమధ్యే పదవ పుట్టినరోజు పండగ తల్లి లేని లోటు కనపడకుండా జరిగిపోయింది.

'వదినా' అనే పిలుపు వినగానే నీలిమ ఆతురతగా, భర్త పని చూస్తూఉన్నది వదలి మరదిదగ్గరకు వెళ్తుంది. మరదిని గారంచేసి బడికి వెళ్తూఉంటే బుగ్గగిల్లి ముద్దు పెట్టుకు పంపుతుంది.

మోహనుకు భోజనం పెట్టి చదువుకోమని దీపం యిచ్చి, పుస్తకాలు యిచ్చి వంటయింట్లోకి వెళ్లింది.

అతను తన ఊహకు అందినంతవరకు తను చదివే పద్యానికి అర్థం చెప్పుకుంటున్నాడు. "ఆకలేసినపుడు మా అమ్మ తలతు"... ఇది రేపు పొద్దుట అప్పగించాలి. ఒకసారి రెండుసార్లు చదివాడు. ఏవో ఆలోచనలు సాగిపో నారంభించాయి. 'ఆకలేసినపుడు మా వదిన తలతు' అనుకున్నాడు. జోడుపదాల మధ్యనున్న భావాన్ని తనకు తెలిసున్న కొన్ని విషయాలతో కలిపి అర్థం చేసుకుందుకు ప్రయత్నిస్తున్నాడు. అమ్మ అంటే మంచియొక్క పోగు అన్నమాట. తనను అన్నివిధాలా వదిన అమ్మను మరపిస్తున్నా ఎక్కడైనా దెబ్బతగిలితే 'అమ్మా' అనే అంటాడు అనుకోకుండా. అమ్మ అంటే ఏదో బాధ దిగిపోయినట్టు అవుతుంది. అమ్మ స్వర్గానికి వెళ్ళింది అనుకున్నాడు మరోకసారి. అన్నట్టు స్వర్గానికి వెళ్లినవారు కనపడకుండా తిరగగలరట. మొన్న అల్లా స్కూలునుంచి వస్తూ ఉంటే, ఎన్నాళ్లో అయి స్వర్గానికివెళ్లిన వాళ్ళ అమ్మ, ఒక పదిహేనుఏళ్ళ అమ్మాయికి కనపడిందట. ఏవో కోరికలు కోరుతుంటే చూశాడు. వాళ్ల అమ్మ అల్లా కనపడింది కదా తన అమ్మ ఎందుకు తనకి కనపడలేదో అర్థంకాలేదు. ఇది తేలని సమస్య అయిపోయింది. ఆ పద్యం రావటల్లేగు. పద్యం బదులు ఏవో ఆలోచనలు అమ్మగురించి బుర్రలో తిరుగుతున్నాయి. వదినని అడుగుతే వదిలిపోతుందిగా అనుకుని బయల్దేరాడు లోపలకు వెళ్లేందుకు.

అన్నయ్య భోంచేస్తున్నాడు. వదిన గుమ్మం మీద కూర్చుని కబుర్లు చెప్తోంది.

'నువ్వు మరీ గారంచేసి గాడిదలా... తయారు చేస్తున్నావు!'

"అదేమిటండీ అల్లా అంటారు. తల్లి లేని పిల్లాడాయె. బెంగ పెట్టుకోడుటండీ..."

"ఒక నెల రెండు నెల్లు ఎన్నాళ్లకయినా ఆ రోజు పాతపడదూ?"

"తల్లి లేని లోటు పాతపడేది కాదు"...

"అవుతే అల్లా నెత్తి నెక్కించుకుని గాడిదలా తయారు చేస్తానంటావు?"

"అది కాదండీ మీరు ఆలోచించటల్లేదు. అతనిది ఎంత సున్నితమయిన మనస్సో..."

"మహా నీకే తెలుసు..."

"అహ అల్లా గట్టిగా అనకండీ...పొరపాటున వినపడ్డా బాధపడ్తాడు. అతనూ ఒక మనిషి అయేదాకా ఆ లోటు కనపడకుంటా చూచే బాధ్యత మనదా..."

"ఆమాత్రం బాధ్యత నాకూ తెలుసు...... అతిగా పోతే గాడిదలా తయారు అవుతాడనే నేననేది. రేపు పొద్దుణ్ణుంచి వాడిని బడికి పంపేందుకు దానికీ అల్లా గారం చెయ్యడానికి వీలు లేదు తెలిసిందా?...ఈసారి మారాం చెయ్యనీ చెమడాలు ఎక్కకొడ్తాను..."

"పోనీ మీరు చెప్పినట్టే లెండి. మీరేమీ అనకండి. నే నెమ్మదిగా చెప్పిచూస్తాను..."

మోహను మాటలు వింటున్న వాడు అల్లాగే ఆగిపోయాడు. ఏ వ్యక్తి వినిపోతాడేమో అని వదిన తహతహలాడిందో ఆ వ్యక్తి చెవిని ఆ మాటలు పడ్డాయి. అతను వచ్చిన పని మర్చిపోయి అల్లా నుంచుని ఉండిపోయాడు. ఎందుకో ఆ సమయంలో వాళ్ళు యిద్దరూ మాట్లాడుతూ ఉంటే తను వెళ్ళకూడదు అనిపించింది. వెనకకు తిరిగాడు. అయినా...అదన్నమాట అమ్మకు వదినకూ తేడా. అదే అమ్మఅవుతే ఇల్లా అన్నయ్య అనేందుకు వీలు ఉంటుందా.? అమ్మలేని లోటు ఇప్పుడు కనిపించింది. దుఃఖము పొంగి పొరలివచ్చింది. అమ్మదగ్గరకు పోతే బాగుండు ననిపించింది. అన్నయ్య వదినతో అల్లా చెప్తూంటే విన్నాడు. రేపు ప్రొద్దుట నుంచి తను ఏంచెయ్యాలి. వదినకూడా 'నే చెప్పిచూస్తా' అంది కదూ. తను వదినను పుస్తకాలగురించి అడగకూడదు. ఏదో ఒకచోట చూసిపెట్టుకుని తనే తెచ్చుకోవాలి. ఇంక తను బడికి వెళ్ళనని మారాం చేస్తే ప్రేమతో "వెళ్లాలి మరి ..మీ అన్నయ్యగారికి మల్లే పెద్ద ఉద్యోగం చెయ్యాలి" అనే వదినమాటల బదులు అన్నయ్య రూక్షారుణనయనాలు ఎదురు అవుతాయి. తను భయం భయంగా భారంగా బడికి వెళ్తాడు. ఇంటికి రాగానే 'వచ్చావా...ఇదుగో ముఖం కడుక్కుని బట్టలు మార్చుకువస్తే మంచి తాయిలం పెడ్తాను' అనేది.

"నేను మార్చుకోను...."

"అవుతే తాయిలం లేదు'...

"పోన్లే తిననే తినను..." అని తాను కోపం నటించినప్పుడు వదిన బతిమాలడం ఇటువంటివి ఇంక ఉండవు. అన్నయ్య, మప్పరుకేకలు వినేందుకే తను

ప్రతికాలి. వదిన తనకు దూరంగా ఉంటుంది అల్లా దూరమయిపోతుంది. భరించలేకపోయాడు మోహను.

లోపలికి పోయి. వేసిఉన్న పక్కమీద పడుకున్నాడు ఇంక చదవలేక. ఏడుపు ఆగలేదు. చెక్కిళ్లమీద చారలు కట్టాయి కన్నీళ్లు.

మోహనకు వదిన ప్రక్కన పడుకోడం అలవాటయిపోయింది. అతినిది చిన్నమంచం. ప్రక్కనే ఆ గదిలోనే పెద్దమంచం. దానిమీద అన్నయ్య పడుకుంటాడు. అది మోహను నుంచుంటే అందదు. దాని కోలుపట్టుకుని చెట్టెక్కినట్టు ఎక్కేవాడు, అప్పుడప్పుడు చిన్నపిల్లలా దానిమీద కూర్చుని వదిన 'నన్ను ముట్టుకోకు' అన్నప్పుడు.

"కిందికి రావాలి మరి ముట్టుకుంటానో ముట్టుకు చూపిస్తానో; పైన నాకందని చోట కూర్చోడం ఏమిటి గొప్ప?..." అని బుంగమూతి పెట్టేవాడు.

"అహో యిక నేం నువ్వు ఓడిపోయావు క్రిందకు వస్తే నువ్వేముట్టకోవడమే ఏం, ఇప్పుడు పుట్టిన చంటి పాపకూడా ముట్టకుంటుంది"...

మరిదికి పౌరుషం వచ్చేది.

"ఉండు నీపని చెప్తా. నేను ముట్టుకోలే నను కుంటున్నావా? నీకే కాదండోయ్ నాకూ చేతొచ్చు ఆమాత్రం" అని కష్టపడి ఒక కోలు పట్టుకుని పైకి ఎక్కేవాడు. నీలిమ మూలకు ఒదిగిపోయేది మరిది ఇక ముట్టుకుంటాడు అని భయపడ్డట్టు. పెద్ద వీరుడులా వదినను భయపెడ్తూ ముందుకు పెద్దపెద్ద అంగలు వేసుకుంటూ పరుపుమీద నడిచేవాడు. వదినని ఇట్టే ముట్టుకునేవాడు. వదిన తన ముఖంఅంతా ముద్దులతో కప్పేసేది. తను వదిన కౌగిలిలో కరగిపోయేవాడు.

మోహను అంతవరకూ జ్ఞాపకం తెచ్చుకున్నాడు ఎప్పుడో జరిగిన సంఘటన...తను పరుపు మీద నడుస్తున్నప్పుడు అన్నయ్య వచ్చాడు.

"వెధవా పరుపు అల్లా తొక్కుతా వేమిట్రా మళ్ళీ పడుకోవాలా" అని కేకలు వేశాడు.

తను భయంతో వణకిపోతున్నాడు. వదిన తనని ఒడిలోకి తీసుకుని

"చాల్లెద్దురూ కుర్రవాణ్ణి కేకలు వేస్తారు. మాసిపోతే కొంపేం మునగదు. దుప్పటి మార్చవచ్చు" అంది.

అన్నయ్య అల్లా కేకలువేస్తే వదిన ఈవాళ ఏమీ మాటాడదు తనను పులికి అప్పగించిన ఎరలా వదిలేసి. భయం వేసింది. వణకిపోయాడు.

అన్నయ్యమాట వినపడింది గదిబయట.

"దొరగారు అప్పుడే మంచం ఎక్కారు'

వదిన ఏమీ మాట్లాడలేదు. వదినముఖం ఒక్కమారు చూద్దాం అనుకున్నాడు. అన్నయ్య ఉన్నాడు. భయం వేసింది. నిండా ముసుగు కప్పుకున్నాడు.

అన్నయ్యను చూడటంతో భోజనం దగ్గర వదినతో అన్నయ్య అంటున్న మాటలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. వదిన దూరమయిపోతుంది. తను ఎల్లాగ భరించడం. దేవుని దయవల్ల అమ్మకు ఈ విషయం ఎల్లాగయినా తెలిస్తే బాగుండును. ఆ అమ్మాయికి వాళ్ళ అమ్మ ఏవో చెప్పినట్టు తనకుకూడా చెప్తే బాగుండును.

వదిన దూరంగా తప్పుకుంటోంది సాయంత్రం సూర్యబింబంలా. ఏదో క్లిక్‌మంది. చీకటి ముసురుకుంది. ఆ చీకటిలో భయం వేసింది.

నీలిమ తెల్లటి చీర కట్టుకుని విచ్చిన కలువలా ఉంది. ఆమె చెక్కిళ్ళు సిగ్గువల్ల ఎరుపెక్కి విరిసీ విరియని గులాబిపువ్వుల్లా ఉన్నాయి.

'నాయనా నిద్రపట్టిందా?' అది వదినకంఠం.

మోహను ఈ దృష్టిలో లేడు. చీకటిలో దారి లేక తన్నుకుంటున్నాడు.

కిలకిలా నవ్వింది నీలిమ మాధవరావు చిలిపి చేష్టకి.

గది అంతా చీకటి. నీలిమ కిలకిల నిశ్శబ్దాన్ని భంగపరుస్తోంది.

మోహనుకు దారి కనిపించటల్లేదు. ఇటువంటి అవసరం ఇదివరకు రాలేదు. వచ్చిఉంటే వదినను అడిగి ఉండేవాడు. కాని దీనితోవదినకుకూడా సంబంధం ఉంది. అందుచేత వదినను అడగకూడదు అనిపించింది. చీకటిలో చిన్నదీపం దూరంగా కనిపించింది. దాని వెనకాల ఎవరో తనవైపే వస్తున్నారు. పరకాయించి చూశాడు. అమ్మ... నెమ్మదిగా వస్తోంది. స్వర్గానికి వెళ్లిన చీరతోటే ఉంది. ఇప్పుడు దుద్దులూ మంగళసూత్రం కూడా ఉన్నాయి. చెవులు రిక్కించుకుని వింటున్నాడు ఆమె ఏమన్నా చెపుతుందేమోనని ఆశగా. ఆమె దగ్గరకు వచ్చి చెవిలో చెవిపెట్టి 'అవును నాయనా వదినకు అన్నయ్య ఉన్నాడా మరి...అస్తమానూ నీతో ఉంటే ఎల్లా?... రేపణ్ణుంచి వదినకు కష్టం కలిగించకుండా నువ్వే దూర దూరంగా ఉంటూఉండు. వదినని అన్నయ్యకూ

నీకూ మధ్య నలిగిపోయేట్టు చెయ్యకు' అని చెప్పింది. ఏదో సందేహం తీర్చుకుందుకు నోరు తెరవాడు. అమ్మ మాయం అయింది దీపం లేదు. అల్లాగే చేద్దాము అనుకున్నాడు. ఇంక రేపట్నుంచి వదినకు దూరంగా ఉండాలని నిశ్చయించుకున్నాడు. అమ్మ మళ్లీ కనిపిస్తుందేమోనని ఆశగా చూస్తున్నాడు.

ఏదో 'కిలకిలా' వినిపించింది.

చీకటి ఉండకట్టుకుని భూతంరూపంలో ముందుకు వచ్చి నుంచుంది.

"మీ అమ్మ స్వర్గం వదలి రాకూడదు. ఇక్కడకు వచ్చినట్టు తెలిసింది. వచ్చిందా లేదా నిజం చెప్పు" అని ఉరుముతూ అడిగింది ఆ నల్లటిభూతం.

ఏమి చెప్పాలో అర్థంకాలేదు.

"రాలేదు" అన్నాడు.

"నిజం చెప్పు" మింగేందుకు నోరు తెరచింది ఆ భూతం.

"అమ్మా..." అని పెద్ద కేక పెట్టాడు మోహను భయంతో.

వదిన మంచం దిగి వచ్చి ప్రక్కన పడుకుని 'భయం లేదు నాయనా' అని వెన్ను రాస్తోంది.

నిశ్శబ్దంలో మాధవరావు నరాల బిగువు సడల్చుకునే నిట్టూర్పు తన సుఖపుబాటకు అడ్డువచ్చినపుడు కొట్టే పాము బుస్సలా ఉంది.

వదిన అమృతహస్తం వెన్నుమీద పడడంతో భూతం చీకటిలో కరగి మాయం అయింది. ఇంకా గుండె కొంచెం వేగంగా కొట్టుకుంటూనే ఉంది.

'ఏం జరిగింది నాయనా?"

"ఆ...ఆ భూతం వచ్చింది"...

"అబ్బే ఏమీ లేదు యిల్లా చూడు..."

కాని ఆ పదేళ్ల తల్లిలేని కుర్రవాడు ఎదురుగా కనపడి తనను భయపెట్టిన భూతం 'వట్టిది ఏమీ లేదు' అంటే నిజమని నమ్మి మరచిపోగల్గడం అసంభవం. అదీ కాక ఈమధ్య భూతాలు కనపడ్తూనే ఉన్నాయాయెను.

"అవును ఇప్పుడేం లేదు..."

"ఏం లేదు పడుకో నాయనా..."

అని ఒదిన అన్నయ్య కళ్లను చూశేమో ప్రక్కమీదనుంచి లేవబోయింది. వదలని ప్రేమపాశంలా చీర చెరగు పట్టుకుని "ఒక్కసారి యిల్లా పడుకో వదినా" అని ప్రాధేయపడ్డాడు.

"ఒదినా వదినా నువ్వు వెళ్లిపోతే ఆ భూతం మళ్ళీ వస్తుందని భయంగా ఉంది" అని తన భయాన్ని వెళ్లబోశాడు.

"అబ్బే నే నెందుకు వెళ్లిపోతాను. అన్నయ్యకి మంచినీళ్లు కావాలట. యిచ్చివస్తా..." అని లేచి వెళ్ళి అన్నయ్యతో ఏదో చెప్పింది.

విసుగ్గా వాలిపోయాడు అన్నయ్య మంచం మీద.

"అదంతా మనం అనుకోడంలో ఉంటుంది అంతే...భూతాలు అనేవి అసలు లేనేలేవు" అని సర్ది చెప్పబోయింది, చెయ్యి మీద వేసుకుని ఆమె చేతుల మధ్య ఒదిగి ధైర్యంగా ఊపిరితీస్తున్న మరదికి.

ఈవిడనేగా కొన్నాళ్ళక్రితం భూతాలు ఉన్నాయని ఒప్పుకుంది. ఇప్పుడు లేవంటుందేం?

ఇల్లా పెద్దాళ్ళు ఎందుకు అబద్ధాలు చెప్తారో అర్థంకాలేదు. అయినా ఈమారు వదిన మాటలు ఊరికే తనకు ధైర్యం చెప్పేందుకు అన్నవే కాని నిజం కావని కనిపెట్టేశాడు. హఠాత్తుగా అతనికి ఆ వయస్సులో రావటం సంభవం కాని సందేహం వచ్చింది. మరి తిరిగిరాని అమ్మను మరపించేందుకు అప్పుడే అటువంటి అబద్ధం ఆడారేమో; ఇప్పుడే నిజమేమో. ఈ విషయాన్ని నమ్మరాదామని శక్తివంచన లేకుండా ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. కాని తన హృదయం ఇన్నినాళ్లుగా పాతుకుపోయిన ఏ నమ్మకంతో తను అమ్మ పోడంలో బాధను మరచిపోగలిగాడో, ఆ నమ్మకం అపనమ్మకమయినా విడిచిపెట్టలేడు. వదిన మాటలమీద ఎంత విశ్వాసం ఉన్నా ఆ నమ్మకాన్ని కూకటివేళ్లతో కూల్ద్రోయలేకపోయాడు. తను యిన్నాళ్లుగా భూతాలదగ్గిర భయంలేకుండా ఉండడం అలవాటు చేసుకుంటున్నాడు. అవికూడా సుమారుగా మచ్చిక అయిపోయాయి. అయినా భూతాలుకూడా అబద్ధాన్ని సహించవేమో ఇందాకటి భూతం తను నిజం దాచటంచూసి నోరు తెరచింది మింగేందుకు. చీకటి కరడుకట్టుకుంటోంది...కరడు కట్టిన చీకటి పైభాగంలో పొడుగుపాటి కోరలు సానపట్టిన కత్తుల్లా తళుక్కుమన్నాయి...'ఒదినా...ఒదినా' అని పిలిచిన అతని పిలుపు గొంతుకులోనే ఆగిపోయింది. ఒదినమీద తను కూడా చెయ్యివేసి యింకా దగ్గిరగా ఒదిగిపోయి కౌగలించుకున్నాడు. వదిన యింకా దగ్గిరకు తీసుకుంది. ఇరువురి హృదయాలూ యింకా దగ్గిర అయాయి.

'ఇదుగో' అని పిలిచాడు మాధవరావు నీలిమను

మోహను మళ్ళీ ఈ ప్రపంచంలో పడ్డాడు అన్నయ్య గొంతుక వినపడటంతో.

మాధవరావు నిద్రపట్టని విసుపులా దొల్లుతున్నాడు మంచంమీద. అంత మంచంకూడా దడదడ లాడుతోంది అతని చర్యచూసి.

'ఊ'....మెల్లిగా అంది నీలిమ నిద్రపోతున్నట్టు పడుకున్న మరదికి నిద్రాభంగం అవుతుందని.

అటునుంచి ఇటు దొల్లి పడుకున్నాడు మాధవరావు.

మోహను ఎందుకో వదిన తనదగ్గర పడుకోవటం అన్నయ్యకు కిట్టదు అనుకున్నాడు. అన్నయ్యకు కోపం వస్తుంది ఒదినమీద, అదికూడా అనుకున్నాడు. ఒదినకు తను మెలుకువగా ఉన్నట్టు తెలుస్తే తనకు భయం వేస్తుందని కదలడు. అమ్మ చెప్పినట్టు పాపం వదినని తమ యిద్దరిమధ్యా బాధ పెట్టకూడదు అనుకున్నాడు.

నీలిమ, మరది నిద్రిస్తున్నాడనుకుని; తన కౌగిలికోటంలో రక్షణకోసం తలను దాచుకున్న మరదిని తన కౌగిలినుంచి సడలించి పక్కకు జరిగింది. నిద్రమత్తులో తన చేతులు తీసుకుంటున్నట్టు, చేతులు తీసి అటు తిరిగి పడుకున్నాడు మోహను. నీలిమ 'నాయనా' అని పలుకరించి చూసింది. ఈమారు వదినను కష్టపెట్ట తలుచుకోలేదు. వదిన తను నిద్రపోతున్నాడనుకోవాలనిపించింది. మోహను పలకలేదు.

"వాడికి అన్నీ లక్షణాలూ మప్పావు. సాంతం కే సరి గాడిదలా ఉన్నాడు. భయమేమిటి? దానికి సాయం నువ్వు వచ్చి పక్కన పడుకోవటం సరిపోయింది..."

నీలిమ భర్త నోరు నొక్కింది మోహనుకు వినపడీ వినపడని చిన్ని మాటతో.

నీలిమ కిలకిల గదిని సుగంధ సౌరభంలో ముంచి ఎత్తుతోంది.

మోహను మొదటిసారిగా అనుకున్నాడు తన దగ్గర వదిన పడుకోడం అన్నయ్యకు సుతరామూ ఇష్టంలేదని. అయితే తను ఇంకేం చెయ్యాలి అన్న సమస్య...అమ్మ మళ్ళీవస్తే బాగుండును. ఆ భూతం ఇంక రానివ్వదేమో......

గాజుల చప్పుడు వినపడింది.

కళ్ళు మూతలుపడి ఉండగానే ఆశగా చూస్తున్నాడు. అమ్మరూపం కనపడి చెప్పింది.

"నువ్వు ఇంక వదినకు అంత అల్లా దగ్గరగా ఉండకు. వదిన హృదయంలో స్థానం మీ అన్నయ్యది—అది నువ్వు ఆక్రమించుకోడం మీ అన్నయ్య సహించలేడు" అని.

మోహను నిశ్చయించుకున్నాడు తనకూ వదినకూ మధ్య వదినను బాధపెట్టకూడదు అని. ఏదో బరువు గుండెలమీదనుండి దిగిపోయినట్టయింది.

మళ్ళీ గది అంతా చీకటి ఆక్రమించింది. చీకటి నీడలా వచ్చి మోహనును జోకొట్టింది.

3

పొద్దున్నే లేచి మోహను పళ్లుతోముకున్నాడు నీళ్లు చెంబుతో తెచ్చుకుని గుమ్మంమీద పెటుకుని. నూతిలో చేద ఎప్పుడూ వేసి ఎరుగని మోహను, నీలిమ చూడని సమయం చూసి తోడుకుని నీళ్ళు పోసుకున్నాడు. బట్టలపెట్టె వెతుక్కుని బట్టలు తీసుకున్నాడు. శుభ్రంగా తల దువ్వుకున్నాడు. కొంచెం వంకరటింకరగా ఉంది. అయితేనేం? నీళ్లు తోడినప్పుడు చిన్న దెబ్బ తగిలి రక్తం కారింది. కొబ్బరినూనె రాసుకున్నాడు.

నీలిమ, మాధవరావు ఆశ్చర్యపోయారు ఈ మార్పు చూసి.

'ఉండు బాబూ కట్టుకడ్తను' అని కొబ్బరినూనెలో గుడ్డ ముంచి కట్టుకట్టింది వేలుకు. 'ఫరవాలేదు వదినా' అంటూ వదినకూడా వెళ్లి, వంటయింట్లో పీట వాల్చుకుని 'చద్దిఅన్నం పెట్టు' అన్నాడు. కాని...నోట్లోకి ఒక్క ముద్దకూడా వెళ్ళలేదు.

'ఏంనాయనా' అంటూ వదిన హృదయం కారణం తెలిసికోడంకోసం తహతహలాడింది.

"ఏంలేదు అంటూ" చెయ్యి కడుక్కుని పుస్తకాలు వెదుక్కుని, స్కూలుకు తయారుఅయాడు.

ఎప్పుడూ అన్నయ్యతో మాట్లాడి ఎరుగని మోహను "స్కూలుకు వెళుతున్నానన్నయ్యా' అని చెప్పాడు, వదిన అక్కడ ఉన్నా మాట్లాడకుండా. కాని, వదిన వంక చూసిన జాలిచూపుతూపు ఆమె హృదయాన్ని నాటుకుంది వాడిగా.

'ఇల్లా బుద్ధిగా చదువుకోవాలి' అని మాధవరావు తమ్ముడి జేబులో అణా కాసు వేశాడు మోహను వదులుకున్న సౌఖ్యాన్ని దాంతో కొనవచ్చుఅన్నట్టు.

మోహను నెమ్మదిగా మనసుకు ధైర్యం చెప్పుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు, గుండె రాయి చేసుకుని.

నీలిమ అటు తిరిగి వెల్లువలా వచ్చే దుఃఖాన్ని పైట చెంగుతో ఆపుకుందుకు వ్యర్థ ప్రయత్నం చేస్తోంది.

మాధవరావు అది చూసీ చూడనట్టు తమ్ముడు బుద్ధిమంతుడయిపోయినందుకు సంతోషిస్తూ లోపలకు వెళ్లాడు.

అతనికేం తెలుసు తమ్ముడిహృదయంలో ఎన్ని అగ్నిపర్వతాలు పగులుతున్నాయో.

నీలిమ తమ సంభాషణను నిశ్చయంగా మరిది విన్నాడని స్థిరపరుచుకుంది. అతని సున్నితహృదయం తనకు తెలుసు. విశ్వప్రయత్నంచేసినా మామూలు దారికి రాడని తెలుసు ... మనసు విరిగినతర్వాత మళ్లీ అతుక్కుంటుందా? ఏమో...!

చిన్నప్పుడు తనకికూడా తనమరదికిలాగే తల్లి పోయింది. చిన్నవదిన తనని చీడపురుగులా చూసేది. ఒక్క ప్రేమించే హృదయం, హృదయం విప్పి చెప్పుకుందుకు ఒక్కజీవి లేక ఎంత బాధపడింది తను. ఒక్కొక్కరోజున చిన్నన్నయ్య వదినమాటకు తందాన అన్నప్పుడు ఆత్మహత్య చేసుకోవాలి అనిపించేది. నాన్నగారికోసం, ఆయన ఎక్కడ బాధపడిపోతారో అని బ్రతికేది. ఎన్ని బాధలుపడ్డా నాన్నగారికోసం బ్రతికింది. అల్లాగే తల్లి పోయినా మోహను తను ఏమీ అనకుండా కళ్లిచూస్తోంది కనుక కోలుకున్నాడు. కాక అతను పడ్డ జబ్బుకి మళ్ళీ బ్రతుకుతాడనుకున్నారా? నాన్నగారు తనకు పెళ్ళిచేశారు. మరొక మనసు తనను ప్రేమించేందుకు ఉంది అని తృప్తిపడేది. తనను చూడక హింసించినపుడు తను ఎంత బాధపడింది. నాన్నకోసం బ్రతికి ఉంది అంతటి బాధను సహిస్తూ. ఆయన మాయమయ్యారు. ఆత్మహత్యకు ప్రయత్నించింది. "చిన్నవదిన అన్న "చచ్చిందేనా కాదు ముష్టిముండ" అన్నమాట శల్యంలా ఇప్పటికీ బాధిస్తోంది. ఆయన (భర్త) తనను దగ్గరకు తీసుకున్నారు. అందుకు బ్రతకగల్గింది. తనను ప్రేమించే నాన్నగారు మాయమయినప్పుడు, లాలనగా మాటమాత్రం చెప్పేవారు లేక తను ఎంత నిరాశలో కృంగిపోయింది. తను యిల్లా మరదికి దూరం అయిపోతే ప్రేమించేవారు ఎవరున్నారని మరది తనని మరచిపోగలుగుతాడు? మరది చేతులోని సౌఖ్యాన్ని చేజేతులా, తనకోసం త్యాగం చేస్తున్నట్టు కనపడింది. తనకోసంకదూ అతను ఇచ్ఛాపూర్వకంగా దూరమయిపోతూ ఉంట? ఈత్యాగాన్ని అతని లేత హృదయం తట్టుకోగలదా?

మోహను ఎంత బాధపడుతున్నాడు? అతను చేసే ప్రతి పనిలోనూ తీరని బాధ, ముఖంలో నిరాశా స్పష్టంగా చూసింది. నీలిమ భర్త ఏమనుకున్నా సరే...కుదరదు ఇది ఇంక సాగనివ్వకూడదు...అతను బాధపడేందుకు వీల్లేదు అనుకుంది.

మధ్యాహ్నం అయింది. భోజనంచేసి అదే చూపుతో అల్లాగే ఇల్లు విడిచి వెళ్లాడు మోహను. నీలిమ ప్రాధేయపడి కూడా అతనిచేత కారణం చెప్పించలేకపోయింది.

"ఇల్లా ఉండటం నాకు సుఖం అనుకుంటున్నావా? ఎంతమాత్రం కాదు. నువ్వు ఇల్లా ఉంటే నేను క్షణంకూడా బ్రతకలేను."

వదిన కంటినీరుకూడా అతని దృఢనిశ్చయాన్ని కదిలించలేకపోయింది. మరది వెళ్ళిపోగానే పరుపుమీద బోర్లపడుకుని ఏడ్చింది ఏడ్చినకొద్దీ యింకా భారమయింది హృదయం. ఏడ్చి ఏడ్చి నిద్రపోయింది. కళ్ళు తెరచేటప్పటికి మోహను బట్టలు మార్చుకుని ముఖం కడుక్కుని కనపడ్డాడు.

వదిన వెళ్ళి మరదిని కౌగిలించుకుంది.

"నా నాయన కదూ. నువ్వు యిల్లా ఉండకు. ఇల్లా ఉంటే నే బ్రతకలేను" అంది. ముఖమంతా ముద్దులతో నింపింది. ఏ భావమూ లేని మరది ముఖం చూసి గొల్లుమంది. వదిన కంటినుంచి కారుతున్న నీరువైపు అల్లాగే చూస్తున్నాడు కన్ను ఆర్పకుండా.

కంటినుండి బయల్దేరిన నీటిప్రవాహం చెక్కిలిమీదకు ప్రవహించి, కొంచెం దూరం ప్రయాణం చేసి తటాలున పైటమీదపడి ఇంకిపోతోంది.

ఒదిన మాటలలోని బాధ మరిదిహృదయం మీద పడి బీటవారిన ఆచోటులో ఇంకిపోతోంది.

మోహను ఇంక చూడలేకపోయాడు "ఒదినా" అని ఏడ్చాడు.

అమ్మ, జలపూరితాలయిన వదినకళ్ళలో కనపడి...

'మాట మర్చిపోయావు' అన్నట్టయింది. క్రిందకూర్చుని బాధలో కొట్టుకుపోతున్న వదినను...... వదలి తనను కానట్టు వెళ్ళిపోయాడు మరది.

చీకటిపడింది. అన్నందగ్గర కూర్చుని లేచాడు మోహను. దీపందగ్గర చదువుకుంటున్నాడు. మన

సులో సుడిగుండాలు తిరుగుతున్నాయి. వాటిలో తను...వదిన దూరమయిపోతోంది.

అన్నయ్య వీధిలోంచి వస్తూ బుద్ధిమంతుడయిన తమ్ముణ్ణి చూసి సంతోషించాడు.

అన్నయ్య భోజనం చేస్తున్నాడు. ఇంక చదువుకోలేక పడుకుందుకు లోపలకు వెళ్ళాడు. తను రోజూ పడుకునే ఆ చిన్నమంచం గదిబయట వెయ్యాలని తాపత్రయం. కష్టపడి ఆ పట్టెమంచాన్ని ఓరగా ఎత్తగలిగాడు. దాన్ని కదపలేకపోతున్నాడు.

'బ్రేవు'మని అన్నయ్య తేనుపు వినపడింది. నీలిమ ఎంగిళ్లు తీస్తోంది.

తమ్ముడు మంచం తియ్యటంకోసం పడేపాట్లు చూశాడు...

"ఏరా?"

"ఇది బయట వేసుకోవాలి"

"ఉండు నే వేస్తా..."

అని పట్టు పంచ వదలివచ్చి ప్రక్కగదిలో వేశాడు మంచం. ప్రక్క పరచుకు పడుకున్నాడు. నిద్రపట్టడం లేదు. ముసుగుతన్ని పడుకున్నాడు.

నీలిమ వచ్చిచూసింది. "అదేమిటి అక్కడ పడుకున్నావు?"

మోహను సమాధానం చెప్పలేదు.

"అబ్బే అంతయిదవుతే ఎలా...నువ్వొక్కడవూ పడుకోలేవు...లోపల వేస్తాలే..." అంది చేతులో మంచినీళ్ల చెంబు క్రింద పెట్టి.

ఇప్పుడూ మాట్లాడలేదు.

నిద్ర పట్టిందేమో...

"పడుకోనియ్యి అక్కడ పడుకోవాలనుందేమో" అని గట్టిగా అని లోపలకు వెళ్లినతర్వాత...

"నువ్వు మరీ పడుకోలేవు ఒంటరిగా...ఫరవా లేదులే వాణ్ణి పడుకోనియ్యి..." అని ఈసడించాడు మాధవరావు.

నీలిమ లోలోన అణచుకుంది మూగబాధని.

చీకటి దట్టమయింది దీపాలు ఆర్పడంతో.

మోహనుకు నిద్ర పట్టడంలేదు. ఈవాళ ఇల్లా బాధపడ్డా వదిన నెమ్మదిగా సుఖపడుతుంది. సరిగ్గా అమ్మ చెప్పినట్టు చేశాడు. అమ్మకు సంతోషం కలిగి ఉంటుంది...

"అంతా సరిగాచేశానో లేదో అమ్మవచ్చి చెప్తే బాగుండును"...

గడియారం టంగ్ టంగ్ అని పన్నెండు కొట్టింది. మోహనుకు అవి వింటూఉంటే భయం వేసింది...

చీకటి ఉండకట్టుకుని భూతమయి వచ్చింది. కళ్లు చింతనిప్పుల్లా ఉన్నాయి. భూతం నోరు తెరచింది. నోరు పెద్ద అగాధంలా ఉంది. అగాధపు చివర తను నుంచుని ఉన్నాడు. వంగి లోపలకు చూశాడు బెరుగ్గా. కళ్ళు తిరిగాయి. అందులో తను పడిపోయాడు...

"అమ్మా..."

అని పెద్దకేక పెట్టాడు. అది ప్రతిధ్వనించింది. లేచి వదినకోసం ఆ గదిదగ్గరకు వెళ్ళాడు. తలుపు బిగించిఉంది. బాదాడు ఒళ్లు తెలియకుండా. ఒదినకోసం గట్టిగా పిలిచాడు దిక్కులు ప్రతిధ్వనించేట్టు. సమాధానం లేదు. భూతం మీదకు వస్తోంది.

'అయ్యబాబోయ్'...

తనని ఎవరు రక్షిస్తారు...

"అమ్మా..."

అమ్మ జ్యోతి పట్టుకు నుంచుంది దూరంగా. అమ్మకోసం పరుగెట్టాడు. భూతంనుంచి రక్షిస్తుందని. తన చేతిని చాచింది భూతం. పరుగెత్తుకువెళ్లాడు అమ్మవంక. అమ్మను చేరలేకపోతున్నాడు. చాలా ఆయాసంగా ఉంది ఒళ్ళంతా. మెట్లమీద దొర్లుతున్నట్టు అనిపించింది.

వెర్రికేక పెట్టి వదిన తలుపు తీసుకు వచ్చింది. ప్రక్కమీద మరది లేదు. తొందరగా మేడంతా చూచింది. మెట్లమీద దీపం వెలిగించింది. మేడపై మెట్టుమీద తను—క్రింద రక్తంలో తనమరది...